

מסורת הש"ס

(א) [לקמן קלכ.], (ב) [יומא
 עד: 'וש"נ',] (ג) [תוספתא
 בכורות פ"ב ה"ה], (ד) [ג'
 הערוך רכ"א], (ה) [סנהדרין
 כה: כלאים פ"ח מ"ו,
 (ו) [לקמן פא. פה: כתובות
 לה. ז"ק עא. קדושין מו.],
 (ז) [ש"יך במשנה דלעיל
 עה.], (ח) [ש"יך במשנה
 דלעיל עה.], (ט) [ע'
 מהרש"א],

תורה אור השלם

1. אֵיל וְצִי וְיַחְמוּר
וְאִקּוּ וְדִישָׁן וְתֹאז וְזֹמֶר:
וְכָל בְּהֵמָה מִפֶּרֶסֶת
פֶּרֶסָה וְשִׁסְעַת שִׁסְעֵי
פֶּרֶסוֹת מַעֲלַת גֶּרָה
בְּבִהְמָה אֹתָהּ תֹאכְלוּ:
דְּבָרִים יָדָה, ו

גליון הש"ס

גמ' חני עיזי דבאלא. עי'
סוכה די"ג ע"א תוד"ה
משום:

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ל רב חנן לרב
אשי אמימר:

הגהות מהר"י
לנדא

[א] רש"י ד"ה צפ"ע
כו' וה"נ אמרינן צפ"ק עה
ע"א וצבורות ז ע"א
כצ"ל:

מוסף רש"י

שור הבר כו'.
ופלוגמיהו לעיני המטה
חלבו וכסוי הס (סנהדרין
כה). שחיטה שאינה
ראויה. לאכלה, לא
שמה שחיטה. וכל חיוב
ואיסור הבא על ידי שחיטה
אינו חל עליה (קדושין נח).

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

וואזיל: הילדך לענין רסוי
ווייזט מספקא להו ובשה
דקתני אין שוחטין דמשמע
ת דפליגי זה: לא משכח

ב' בשה ואפי' מקצת שה רבנן סברי שה ואפי' מקצת שה ורבי אליעזר סבר שה ולא מקצת שה אמר רב פפא הלכך ^בלענין כסוי הדם יומתנות לא משכחת אלא בצבי הבא על התיישה דבין לרבנן ובין לר' אליעזר מספקא להו אי חוששין לזרע האב או לא וקא מיפלגי בשה ואפילו מקצת שה לענין אותו ואת בנו משכחת לה בין בתייש הבא על הצבייה ובין בצבי הבא על התיישה בתייש הבא על הצבייה ולאיסורא דרבנן סברי דילמא חוששין לזרע האב שה ואפי' מקצת שה אמרינן ואסור ורבי אליעזר סבר נהי נמי דחוששין לזרע האב שה ואפילו מקצת שה לא אמרינן בצבי הבא על התיישה ולמלקות רבנן סברי נהי נמי דחוששין לזרע האב שה ואפילו מקצת שה אמרינן ומלקין ליה ורבי אליעזר סבר איסורא איכא מלקות ליכא איסורא איכא דלמא אין חוששין לזרע האב וזהו שה מעליא הוא מלקות ליכא דלמא חוששין לזרע האב ושה ואפילו מקצת שה לא אמרינן אמר רב יהודה ^בכוי בריה בפני עצמה היא ולא הכריעו בה חכמים אם מין בהמה היא אם מין חיה היא רב נחמן אמר ^בכוי זה איל הבר כתנאי כוי זה איל הבר וי"א ^בזהו האב מן התייש ומן הצבייה ^בר' יוסי אומר ^בכוי בריה בפני עצמה היא ולא הכריעו בה חכמים אם מין חיה היא אם מין בהמה רבן שמעון בן גמליאל אומר מין בהמה היא ושל בית ^בדושאי היו מגדלין מהן עדרים עדרים אמר ר' זירא א"ר ספרא אמר רב המנונא ^בהני עזי דבאלא כשרות לגבי מזבח סבר לה כי הא דאמר ר' יצחק העשר בהמות

בְּרִי בריה בפני עצמה היא. אמתניתין דכסוי הוה (למקם פג:) קאי דמנ ויהיג כזי מפני שהוא ספק ואין שומעין אותו ב"ט ואם שמעו כו' ולא אכיו שנחלקו בו ר' אליעזר ורבנן קאי כדפירש בקונטרס: וְאֵלָּא הַבְּרִיעוּ בו חכמים וא"ל במה או מין חיה. וא"ל ולדלוק בפקמנין דקרינן ואל"ל דאפשר דא"ל הוי יכולין לצרר בקרינן שפיר אס חדותות וכוונות יפה: וְאֵלָּא חֵבֶר. וסבר רב תמנן ות"ק דברייתא שהוא ודאי חיה ושוחטים אותו ב"ט ומכסין דמו ופליגי דלמיתני (למקם דף פג:) אכלין קן לומר לדלדיהו בזהם הוה דאס אן ת"ק היינו רש"ז:

וְדָמָא מִינָא דְתַאֵו הוּא. וְקִסְפָּא
רַב אַחַא דְתַאֵו מִינ חֵיה
הוּא כְרַבִּי יוֹסִי דְלֹאמֵר בְּסֻמּוֹן שׁוֹר
הִבֵּר מִינ חֵיה דְלֵי כְרַבְּנָן דְלֹאמְרֵי מִינ
בְּהֵמָה הוּא אִ"כ כִּי הוּי גְמִי מִינ תַּאֵו
הוּי כֶּשֶׁר לְגַבִּי מִזְחָא :

מדרחשיב ליה בהדי חיות ש"מ
דחיה הוא. משמע

דלוי לאו דחשיב ליה צהדי חיות הוי
 צהמה לכ"ע משום דנקרא שור וקשה
 לקטא דלוי דבר הוי מיה דכפ"י לעיל
 אף על גב דנקרא איל:
 (יחזקאל בחזון שניהם בשרים. ס"ד
 דמיפסא שני משום לא תאכל
 כל תועבה דמלמך בפרק כל הצער
 לקמן דף קטו.) :

(ט) הראשון חייב כרת ושניהם סופגין את הארבעים.

דלא כר' ט' יאחזק אחיה דאמר דברק
אלו הן הלוקין (מכות דף גב.) חייבי
עבוד הוה מתי למתני חולין וקדשים
ובצומץ ובפנים וכן קדשים וחולין
וחולין וקדשים בפנים ובצומץ וכן
קדשים וחולין ואי בכל הני דתני י
חדוש איכא למימר דלא תנא להני
משום דליכא בהו שום חדוש ואי ליכא
חדוש בכל דתני ג'ל מתי ושעיר:
קדשים

מנה הכתוב ותו לא והני מדלא קחשיב להו בהדי חיות ש"מ דעזי נינהו מתקף לה רב אחא בר יעקב ואימא יאיל וצבי פרט כל בהמה כלל פרט וכלל נעשה כלל מוסף על הפרט איכא טובא אם כן כל הני פרטי למה לי מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דאקו נינהו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי ואמרי לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דתאו או מינא דומר נינהו אמר ליה רב חנן לרב אשי אמימר שרי תרבייהו בעא מיניה אבא בריה דרב מנימין בר חיאי מרב הונא בר חיאי שרי עזי דבאלא מהו לגבי מובח א"ל עד כאן לא פליגי רבי יוסי ורבנן אלא בשור הבר דתנן ^(א) שור הבר מין בהמה הוא רבי יוסי אומר מין חיה דרבנן סברי מדמתרגמינן תורכלא מינא דבהמה הוא ור' יוסי סבר מדקא חשיב ליה בהדי חיות מינא דחיה הוא אבל הני דברי הכל מינא דעזי נינהו מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דאקו נינהו אמר ליה רבינא לרב אשי ודלמא מינא דתאו או מינא דומר נינהו א"ל רב ^(ב) נחמן לרב אשי אמימר שרי תרבייהו: כיצד השוחט וכו': אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא בר' שמעון ממאי מדקא תני קדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם פסולים ושניהם סופגים את הארבעים מכרי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר ^(א) שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה קמא

הלבנות. בצאלא יער: כשרות לגבי מוצא. ללא חיות ונינה אלא בהמות: עשר בהמות מנה
שה עוים איל וצבי ויממור ואקו ודישון ומאו חומר (דברים יד) ואין לנו עוד בהמה וחיה כשרה
ספוקי שמא מין חיה הוא שלא הוכרה כאן דהא מו ליכא ומדלא מניניהו להנך בחדאי חיות ש"מ
רב אחא. נהי נמי דאין עוד מין חיה שלא הוכרה כאן אכתי מנה לך דמינא דעו הוא דלמא
או מאו או זמר הנך דלא בקיאינן בהו ולתלמא היי נינהו: שרי כרביינא. לאכילת דם"ל חיות
לבנות: אצל איי. זמר מנייה חיות דברי הכל מין עו: ר"ש שמעיוני ליה. בהסמל:
מנהו שמיה ולא מחייב עליה משום אותו ואת זמני דלמתי ר' משעון פוטר בשוחט שור בהסמל:

קמא

עין משפט
נר מצוה

ו א מיי פֿען מהל' כדורים ה'לה עיין דכ"מ קמנ עשין קמנ טוש"ע י"ד קי סא קעי יח:

ז ב ג מיי פֿען מהל' שפיעה ח' קמנ לאזין קמנ טוש"ע י"ד קי טז קעי ח:

ח ז מיי פֿען מהל' מאכלות אסורות הלכה יג:

ט ז ה מיי שס הלכה ח: ויחללה יח:

טוש"ע י"ד סימן נח סעיף ד וסימן פ סעיף ג:

שיטה מקובצת

א] בשה ואפילו מקצת
שה. נ"ב ע"י תוס' לקמן
דף פח ע"א:

רבינו גרשום

[illegible]